



Megjelen :
minden vasárnap.

Egyes szám **10** kr.

Előfizetési feltételek.
Egész évre 5 ft. Félévre 2 ft 50 kr.
Negyedévre 1 ft 25 kr.

Hirdetéseket elfogad a kiadóhivatal és
Jäger Nándor ur könyvkereskedése

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
H. tized 271. szám, hová a lap szellemi
részét illető kéziratok is czimzendők.

A szélmalom-harcz.



(I-ső jelenet Cervantes Don Qichottjából.)

A modern Don Quichotte.

(Képeinkhez.)

Rég porladó vitéz, hőse Cervantesnek,
Don Quichotte, bocsáss meg, ha mintául veszek.
S hősmre ruházom nagyhírű nevedet — —
Másvilágon, tölem, rosz néven ezt ne vedd.

Mert a milyen igaz, hogy ama nagy harezok,
Melyeket te vívtál, bármily komoly arczot
Nevetésre késznek: hozzád méltó, hősem . . .
Könyörülj hát rajtam, szegény hegédősön.

S hogy vitézi voltát festeni úgy tudjam,
Mint téged Cervantes, ki nyugszik az Urban,
És ne légyen rajzom unalmas, erőtlen:
Szellemed lebegjen, mig irok, előttem!

I.

Ezernyolecszázhetven s nehányadik évben,
Szöke Tisza mentén, szép róna vidéken,
— Hol a délibábnak tengertükre játszott —
Kivonulni, furesa két alakot látsz ott.

Egyik hórihorgos, gömbölyü a másik,
Egyik alatt szürke mên ficzánköl, játszik,
Máskat hordozza egy türelmes állat,
Olyan, a milyen volt hajdan Bileámnak.

Ruházatuk módís, de fegyverük régi:
Hosszu nyelű lándzsa, rozsdás vas a végín,
Jaj, a kiñ ök azzal majd sebeket ejtnek!
Do!got ad: bevarnni, huszonöt felesernek.

Ki is tér előlük minden ember, állat,
Hogy neki ne menjen a fura lándzsának,
S látva, mily veszélyes, retteget fegyvere:
Két vitézünk keble büszkeséggel tele.

Legkivált az egyik, ki alatt jó lova
Végez olyan tánczot, a minöt még soha
Nem látott halandó, úgy tekintget szélyvel,
Mintha át akarna ütni két szemével.

Ö az ur, a másik csak a féle szolga,
Habár gazdájánál jól folyik a dolga.
Meg is látszik rajta, szép hasat eresztett, —
Terhe alatt, szegény füles görnyed, reszket.

De ő csak előre üzi, noszogatja,
Jó ura lovát, hogy messzire ne hagyja
Távozni magától. Így haladnak szépen
Zöld kalászt hullámzó, szép róna vidéken.

Hát a mint haladnak, mind előbbre mennek,
Hullámozó tükrit látják egy tengernek.
Melynek közepében, egy szélmalom szárnya
A czigánykereket ugyan vigan hányja.

Nosza most megállnak ott, abban a nyomban,
Nézik, tusakodnak: tenger-e valóban,
Mi itten vakmerőn az utjokat állja —?
Vagy talán csak „vadviz“ piszkos, szennyes árja?

S szól az ur: „Hű szolgám, láttál-e már tengert,
Vagy olyan szélmalmot, mely vizet megnyergelt?
Mert hogy én már messze földeket bejártam,
De ilyent, biz' Istók! még soha sem láttam!“

Felel rá a szolga: „Én vitézlő gazdám!
Óperenczián tul, a mínap, utazván:
Akkor esett rajtam meg egy ilyen csoda,
De az előtt, ilyent, én sem láttam soha!“

„Üsse kő! Mit tegyünk? az ur ujra kérdi —
„Bevennem a malmot, de tengere védi,
Vagy, ha már a tengert által is lábálnám:
Ott törne meg erőm, veszett szárnyas malmán.“

Biztatja a szolga: „Uram! jó lovad van,
Tud az ugy repülni, akár csak a kappan,
Nem utolsó épen az én „füles“-em se,
Lesz esze: gazdáját hogy most le ne vesse.

Azt mondó vagyok hát: csak előre, bátran!
'Sz töled, hősi tettet, nagyobbat is láttam,
Tenger avagy vadviz; szélmalom vagy bármi:
Illik a vitézhez, lándzsahegyre hányni!“

„Jól beszélsz, hű szolgám! Nosza hát, előre!“
S ezzel a „tengernek“ árjaiba dölve,
— Mit rengő délibáb festett, mindenestül —
Halál megvetéssel úsznak rajt' keresztül.

Már keresztül uszák, már a malmot érik,
Két teherhordójuk sarkantyuzván vérig —
És neki feszítvén lándzsa rozsdás vasát,
Készek kihatni a szélmalom — hasát.

Keresztül hasítják, köveit szétszórják,
Majd, a vadviz ellen gátul összerójják
S ötvenezer pengőt — hiszen csekélység a' —
Kérnek majd — kölcsönkép e vitézi ezéla.

Hajh! de, szörnyű végzet, rettenetes fátum!
A mint így rohannak, ló meg számárhaton
Szétfoszlik a róna tünde délibábja
S véle malom, tenger — mint a kőd, a pára . . .

De ők csak rohannak, dühtől elvakultan,
Nem veszik észre, hogy malom sínes az utban,
Lándzsa rozsdás vasa egymás fején koppan:
Két vitéz a földre hullva, összeroppan.

Majd megint, ahogy tesz a esittító dajka,
Borzas nagy fejét a vánkosra lehajtja
S álomba ringatván zűmmögő dalával,
Ott hagyja betegét: maga eleblábal.

Egyedül van a hős, kínos lehet álma:
Mintha még most is a tengereken járna,
Vagy a vad viz ellen gátakat emelne —
Szélmalom szárnyain légi utra kelne . . .

Érzi: hogy ragadják magasba a szárnyak,
S mikor már a kéklő messzeségbe járnak,
Hirtelen elejtik, vissza, föld porába . . .
Oh, beteg kedélynek, gyöttrő, kínos álma!



II.

Fekszik a hős bajnok, gyöttri a seb láza —
Hol meleget érez, hol a hideg rázza . . .
Sebhelye, kendővel, gondosan bekötve,
Hű Sancho Panzája ott sűrög körötte.

Sebet kapott ő is, de azt most nem érzi,
Csak ura fájdalmas vonaglását nézi,
Jeges keszkenővel, orvossággal bőven
Traktálja betegét: csak magához térjen.

De hallga! im ajka most beszédre nyílik:
„Ötvenezer pengő, azt mondom a síríg.
Mig nekem a kölcsön-pénzt meg nem szavazzák,
Nem lehet legyőzni a „vadvizek“ habját!“

Ezt susogja ajka, titokzatos szóval
— Kebléből felszakad egy fájdalmas sóhaj —
Vadvizek kölcsöne háborgatja álmát:
Szélmalom szárnyai kecskebukát hányják.

Azután elesittul, változik az álma:
Ohajtása mintha csak valóra válna.
Halovány ajkára egy-egy mosoly téved,
„Előre!” kiáltja s önhangján felébred.

Oh, de mily csalódás az ő ébredése.
Amit már birni vélt, nem birhatja még se:
Ötven ezer pengő — fránya bolha képből —
Az ő legszebb álma — most ugrott meg épen.

Mephisto

Az öreg Sirsl Wolf akaskadásai.



* Aztot ír a „Hóttmezű” a molt vasárnapi számába benne megint, hojd az Ábrai polgárnadj oreság lokmározta edjött a phögetlenségi nedvennuczas oreságokkal vele. Udj látok, hojd a „Hóttmezű” magá se nem hisz aztot, amit ír, mert khölonben nem mandana el még edjszer edj *hazogságot*.

* Kérdez thülem a Khobi Zitterbarth, oki van edj otjafijerek én tülem, hojd miért ótazta a Karanesi najdtiszteletü oreság phördöbe, mikor van edj jól mögtermett, egészséges gavalier ember. Nü, mandtam én rá neki erre: hát te aztot nem thodsz, hojd förödni szoktak nem csak betegségi honem *tisztosági szempontbul belüle is?*

* Alvasok a „Vásárhely és Vidékiba” benne, hojd alakolt edj mökedvelő társóság, oki akar feleveniteni oz iteni társodalmi élet. Bizemos, hojd itt kellene najdon edj elevenítő társolat, csak hojd félek én attul tüle nadjon, hojd ud leszönk majd vele, mint van a mesébe benne: „*vak vezet majd a világhalant.*”

Garantirozott hírek.

— **A helybeli ref. egyházközség** presbiteriuma, azt a 100 frtot, melyet nékai Dékány Pál, 51 évig volt tanítója kértire, segéd tartásra neki meg nem szavazott, most, mint értesülünk, a boldogultnak siremlékére szándékozik — ujolag meg nem szavazni.

— **H. Nagy Lajos ur**, a „Vásárhelyi Közlöny” érdemekben gazdag szerkesztője, miután a helybeli kalaposok, az ő kalap-terimebeli szükségletének eleget tenni képtelenek, Páris város latin negyedének

egyik kalaposához fordult és megrendelte nála a — „*Figaro*” egy példányát.

— **XIII-ik Leo pápa** ő szentsége, híret bevén, hogy Vásárhelyen megesezt az a esoda, miszerint „*Paprika*,” változott „*Pappá*” s most mint lelkész működik, a tegnapelőtt Constanzban tartott bibornoki congregatió, szenté canonisáltatta a esodálatos változást szenvedett férfin, megbizván egyuttal *Szeremlei* bibornokot, a nevezett lelkész szent történetének megírásával.

— **Tanügyi örömhír.** A helybeli ref. egyháztanács, áthatva a közmivelődés iránti nemes érülettől, két tanítóját elesapván, ezek helyét 5 új tanítóval tölti be. Ugyanis részben egészen új osztályok, részben pedig párhuzamos osztályok felállítását látva szükségesnek, az elesapott 2 tanító fizetését öt felé osztja, hogy így faczér tanítóknak is alkalma nyíljen, rendes ezímmel, rendetlen v. is, segéd tanítói fizetésre aspirálni. A majdan megválasztott 5 tanító táplálkozhat „*tanügyi örömhírek*”-kel” és fizetéséből koplalhat tetszése szerint.

— **Zsarkó Mihály** ref. tanító ur, ki városunk ref. népiskolájában már 56 év óta működik a nép-oktatás terén, a napokban ünnepelte meg e hosszú működésének jubileumát. Az ünnepeletet, a ref. egyháztanács, ez alkalmából abban a kitüntetésben részesítette — hogy állásától, minden nyugdíj élvezete nélkül elmozdította. A tanítói kar e „*tanügyi örömhírről*” értesülvén, annak megünneplésére fényes bankettet rendezett.

— **A kolera** a mult héten városunkba is megérkezett. Mielőtt azonban rettenetes munkájához látott volna, egy kupicza pálinkára benézett a nagy préházba: ott azonban jó törköly helyett, olyan hasragó szert kapott, hogy azonnal elmenekült és meg sem állt Toulonig, hol kedves családjával ez idő szerint tartózkodik.

— **A sörház**, mely tavaly katona kaszárnyává alakítottatott át, híres vendéggel diesekedett a héten: Edelsheim-Gyulai tábornok tartott benne szemlét az ott elhelyezett csapatok fölött. Különös örömet fejezte ki a látott nagy mennyiségű pókháló felett, melyből a katona pokróczok szövethnek, s tetszett neki a böregerek diszes defilrozása is. A szemle azzal, hogy egy böregér a vitéz tábornok szakállába esimpaszkodott, — bevégződött.

— **Szeged város** ma-holnap pankrott lesz: már megint megegszekválta a pénzügyminiszter. Az exekutio sürün fordulván elő a gazdag és híros alföldi városban, az ottani tanács a város ezimerébe a következő, ott nagyon ismeretes közmondást vésette az új városház homlokzatára: nulla dies sine — executione.

— **Gööz István** siremlékére begyűlt összegből 60 frt kész pénz maradt meg. Ez összesen egy diszalbum készül a főgymn. könyvtára számára, mely albumba arany betűkkel vésetnek azoknak nevei, kik az elhunyt jeles tanárnak barátai és tanítványai voltak, — de a siremlékre még sem adakoztak.

— **Ábrai Károly** polgármestert hivatalvesztésre ítélte egy szerkesztő-bizottság. A „Közöny“ szerkesztője Húgo Viktorhoz fordult, hogy kegyelmet eszközöljön a derék polgármester számára. Azonban a nagy költő kegyelem sürgőnye sem használt semmit, mert Briganti, a bizottság hóhérja, a „H.-M.-V.“ utóbbi számában, az elítéltet, irgalmatlan módon — lepolgármesterezte.

— **Az orosházi** cigánybanda, Vangel s. szbivalával a mult hét végén érkezett meg a cigánypárba, városunkba, a villámvonaton Orosházáról. De vonóikat oly kegyetlenül kezelték, hogy a sétatéri fák, leveleiket idő előtt lehullatták, a hallgató közönség megöszült, az ártézi kutak kiapadtak és a Sas melletti közsörüs megszűnt közsörülni. A versenydarab, melynek szövegét Irányi Dezső, zenéjét pedig Konstantin Lajos népdalmodorítónk írták, különben a következő volt:

Minket ugyan né kunérozsz Sára,
Nem iszunk mink a más rovására,
Ha iszunk is a más rovására,
Kendnek ahhoz mi köze van Sára.

— **Magyar János** az elhunyt subiczk és szapangyáros, tudvalevőleg portékáját a „Hódmező-Vásárhely lepedőjébe szokta volt beburkolni. Szegény Magyar János, halála után magával vive némi készletet, a nevezett lapba burkolva, sem a mennyek országának, sem a pokolnak kapui nem nyitottak meg előtte. Így aztán a levegőben lebeg folyvást, mert ide a földre nincs visszatérése.

— **Gosztonyi Sándor**, országos képviselő, tudvalevőleg szenvedélyes vadász. A választás óta szeretett képviselőnknek különösen módjában van „bakok“-ra löni; ugyanis a szabadelvű párt vadas kertjéből puskázza azokat a bakokat, kik e pártban, a választás alatt, az ő előnyére annyi bakot löttek.

— **Az alföld-finmei** vasut államosítása végbe ment. Tekintve a sok terhet, mely e vállalatra nehezedik, a közlekedési miniszter, eddigi neve helyett: *teher-vasutnak* nevezte el.

— **A tói dinnyecsősz** egy ritka nagyságu tököt mutogatott a héten a piacon. A szokatlan nagyságu tök, mint mondá: *fodor*-indán termett.

Pályázati hirdetés.

A „Hódmező-Vásárhely“ szerkesztő bizottsága ezennel pályázatot hirdet egy önálló *gyalászó mű* megírására. Kívántatik: „Ábrai Károly minden eddigélel elkövetett és el nem követett hibáinak megírása.“ A mű terjedelme olyan legyen, hogy egyszer-kétszer bocsánatot kérvén a közönségtől elmaradásáért, az ujdonságok közt, az uborka évadot lapunkban teljesen kitöltse. A legjobb és leggyalásőbb mű írója abban a kitüntetésben részesül, hogy titokban, felvétetik a szerkesztőség tagjai közé. A „gyalázat“ azonban a „Hódmező“ tulajdona marad.

A „Hódmező“ szerkesztő-bizottsága.

Hölgyeinkhez.

Tudtok karikázni,
Ezt magam is láttam —
Még vizsgát is tehetnétek
E szakmából bátran.

Táncolni is tudtok,
Zene ha megszólal;
Társalogni, elbűvölni
Nyájas, édes szóval.

Karika ha röppen,
Czigány hogy ha játszik:
Mind megannyi leányarczon
Öröm pirja látszik.

Táncz, karikajáték — ?
Hisz az is megjárja,
Legalább ott összehoz az
Izgalomnak árja.

Hej, ha *lelkesülni*
Másért, így tudnátok,
Milyen büszkék lennénk akkor,
Hölgyeim, reátok!

Lucy-Ferr.

A „Suhogó“ eredeti okmánytára.

I.

Fenhatósági rendelet.

Tiszteletes Nagy Bálint urhoz

Helyben!

Midőn elismerésemet nyilvánítanám azon valóban örvendetes esemény fölött, hogy helybeli unitarius atyánkfiai immáron templom helyiséget is

vásároltak maguknak, ezennel utasítom önt, hogy szeretett és kedvelt unitárius testvéreinknek, a f. évi július hó 15-től számított, minden vasárnapon, igaz lelkeszi kötelességének ismerje, isteni tiszteletet tartani, minthogy ellen esetben kénytelen lennék ön ellen, makaesség és felsőbbek iránti engedetlenség miatt, az illető esperestségnél, büntfenyítő vizsgálat megindítását kérni.

Keit Hm.-Vásárhelyen 1884. jul. 7-én.

Szeremlei Sámuel.

II.

Miniszteri rendelet.

A hirlap könyvtár felállítása érdekében.

Ezennel pénzbírság terhe alatt meghagyatik a hirlapok kiadóinak, hogy az általuk kiadott lapok minden megje.enő példányát, a muzeum külön helyiségében felállított hirlap-könyvtár számára be-
küldjék, hogy majdan a jövő nemzedék *gyönyörködjék és nemes buzgalomra gerjedjen a multak szellemi gyümölcseinek élvezése által.* Jelen miniszteri rendeletemből kifolyólag — minthogy előre lát-
hatólag s a mostani viszonyok tekintetbevételével — a késő unokák nagy kedvelői lesznek a „hecz“-ek-
nek, hirlapi meghurezolásnak, a durvaság műkifeje-
zéseinek és több eféléknek: azon lapokból, melyek e
kitűnő genre-okat cultiválják 5—5 példány kül-
dendő fel mindenkor — s így a „Hódmező-Vásár-
helyből“ is, hogy a jövőben is *minél többen gyönyörköd-
hessenek egyszerre a multak szellemi gyümöl-
cseinek élvezetében.*

Treffel m. k.
valóságos ministráns.

Az ovodából.

Megtörtént események. Elárulta: Parányi



Károlyka: Édesz, tedvesz ovodász bá-
czi télem, ne hala-
dudjon med, ha me-
dint téldezet valamit:
mi az a mistelium?

Ovodász: Ejnye, de
furesákat kérdezel
mindig. Hát honnan
tudjam én, mi az a
misterium? (gondol-
kozik). Vagy ugy!
igen — a misterium.
az *egy csevegés László
napjáról.*

Az ovodász bácsi a kis Pistit bizta meg, hogy felügyeljen a többiekre, míg ő maga a „szerkesztő-
ségi ovodába“ megy a szellemi *apróságok* megte-
remtésére.

Mikor visszajön, a kis Pisti jelentést tesz az
apró had addigi viselkedéséről.

— Ovodász bácsi télem, mind nadon jót vó-
tunt, czat a Miszite *tetintett* vad *tetintdetett*, vuldó
tacintdatott szotat széjjel.

Ovodász: (rámordul) Mit ötölsz-hatolez annyit?
Hát mit esinált a Misi, hé?

Pistike: (megszeppen) Nem ötölöt hatolot én
szemmit sze, ovodász bácsi, télem, melt én a „Hód-
mezőből“ olvasztam, a czalnotbul, hod az a hálom,
vuldo mindedd.

Érett éretlenségek.

Elfecsegi: Homo matusus.

„Mihi non placet discere, non laborare, itaque
quid mihi futurum sit!“ — becsapom az überziehe-
remet, az idő ugy is izzasztóan meleg... esetleg
cholera... eh! el vele... ne gondoljunk a jö-
vővel!

Oh, de szörnyő fátum! Nines igazság e föl-
dön. Az öregem 35 frtért vette a mondurt (maga
vette, a pénzt nem merte rám bizni) és most, mikor
nekem 10 árva zöld bögyü bankóra volna szükségem,
nem böcsüli 5-nél többre a hatóságilag enge-
délyezett zálogos.

Siettem is a pénzzel a cassinói dübörgöbe,
ahol is, annak rendi szerint 5 darab 5 piczulás zsi-
nórt besöpörvén, mentem vele az öreg *Szaladi* igaz-
gatóhoz, hogy kiváltsam nála azt a nagy czédulát,
a melyet még Szabó János esperes ur is aláirt,
akinek a kabátjára, mellesleg megjegyvezve, aligha
adna a hatósági zálogos 3 florest is.

Nagy szónok az öreg *Szaladi* igazgató, akárki
mit mond is. Igaz ugyan, hogy a salonrockja már
nagyon rég nélkülözi azt, amit aesthetikailag szép-
nek nevezünk, de végre is, nem a rock beszél, ha-
nem ő maga. És hogy milyen jól beszél, hogy öm-
lik az édes szó ajkairól, tanulság legyen rá az a
nagy *megindulás*, amely erőt vett rajtam, mikor
nála voltam, ugy, hogy a már zsebemben levő nagy
czédulát is elvittem nagy megindultságomban, a
nélkül, hogy az érette járó 2 frt 50 krt kiguberál-
tam volna.

Hiába! ilyen a szó ereje, hatalma!

De, oh kegyetlen végzetem, mely visszaveze-
tett a dübörgöbe, hogy elveszítsem azt, a mit a sors
egy önfelelt percében adott — sőt többet ennél;
a hatóságilag engedélyezett zálogos 5 florest is.

Na, most aztán csakugyan „se pénz, se posztó!“,

Megyek is Jóskához, hát ha egy kis parázs ferblinél „*hozom viszemre*“ regressirozhatnám magamat?

Lyrái áloé.

„Ülj le mellém, lányka, édes!
Engedd, hogy *bámuljalak*,
Hadd tekintsek szép szemedbe
Te tündéri bájalak!

Két szemed: két égi csillag.
Homlokod márvány, fehér...
Elefántesont fogad gyöngye
Drága kincsekkel fölér. —

Ajkad: rózsa; termeted: nád,
Kebled halma: hóhalom —
Selyem fürtöd: holló szárnya...
En leánykám, angyalom!“

Igy az *ifju*, a szerelmes,
É az *agg* rá így kiált:
„Hej, öcsécském! hol vedd, ez
*Összetákol*t ideált?”

Márvány homlok, elefánt fog,
Csillagszem meg rózsa ajk,
Hóhalom kebel, nád termet...
Van-e még több esoda rajt’?

Mert ha olyan, mint te fested,
A szerencse int feléd:
Mutogasd *pénzért* a kedvest —
Bámulója lesz elég!“

Zöngedi Tihamér.

Adomák.

Beteg lett a szegény ember és a segélyül hívott orvos 6 pióczát rendelt neki, azzal eltávozott.

Másnap reggel ismét meglátogatja a betegét, hogy megkérdezze, volt-e sikere rendelvényének?

— Nos, hát hogy van a beteg? kérdezi a házi asszonyt.

— Jaj, édes kedves doktor ur, meg vótam ám tegnap akadva nagyon, feleli az asszony. Mer ahogy meghoztam neki a pióczát, hát, a lelköm, kettőt csak bevett belüle úgy, hanem a másik négyet mán még *kellött neki sütnöm*.

A harminczas években történt, hogy az alföldi jurátus felkerült a pozsonyi országgyűlésre patvariára. Otthon, az ő alföldi városkájában még nagyon járta a gérock és ugyancsak elbámult, mikor odafent, Pozsonyban, meglátta, hogy minden követ atillában jár-kél az utcán.

Pénze nem volt, hogy uj atillát csináltasson magának, elhatározta tehát, hogy az egyik, kissé már kopottas gérockját kifordittatja és átalakíttatja atillának

Igen ám, de volt még egy bökkenő! Hogy értesse meg magát avval a hunczfut sok német szabóval itt Pozsonyban, mikor soha sem jutott túl a der, die, das-on?

Végre is, kölcsönzött egy pajtásától egy német szótárt, aztán három éjszakát áldozva rá, neki feküdt a szavak összekeresésének, melyeket könyv nélkül tanult meg, hogy magát a szabónál kimagyarázhassa.

Negyednap végre, gondolván, hogy már eleget vett magához a német nyelvtudományból, hóna alá csapta a papirosba göngyölt géhrockot és beállított a legelső, utjában eső szabóhoz.

— Gute tag, her sreine! köszöntött be a műhelybe. Azután kibontva csomagját, szétteríté a géhrockot az asztalon és következőképen adta elő kívánságát.

— Wasz auszi, dasz ajni, wasz ajni, dasz auszi. Unt knöpfen zu rákhen ajnsz, zwei, drei unt wart a pizli, unt widerum ajnsz zwei, drei, unt widerum wart a pizli, unt widerum ajnsz, czváj, drei, unt imer wart a pizli.

Akkor t. i. az atillán, minden három gomb közt egy-egy kis hézag volt.

— Értem, kérem alássan, felelt a szabó *magyarul*, mikor a jurátus kiizzadt a német szóban. Azt akarja az ifju ur, hogy ebből a géhrockból atillát csináljak.

Sületlenségek, vadgombák.

A „Hódmező“ mult vasárnapi számából:

„Némileg a tekintettel együtt, a mosoly a *hódolva tartás művészetének eszközei közé tartozik*,“ továbbá:

„A casinó előtti sétányra át-át csapódott egy két *Flóra Jancsi-féle eltévedt accord* az esti szellő szárnyain.“

Az előbbi értse, a ki tudja. Az utóbbiból az tűnik ki, hogy Flóra Janesinak saját külön accordjai vannak. Be kár, hogy ez accordok *eltévedtek* a szellő szárnyain.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Mephisto.**

D^{R.} SIVULSZKY

mosdóvize

teljes ártalmatlansága mellett a fogakra és arczesontokra a legjobb és legkitünőbb szer, **májfoltok, szeplő** és általában az arczbőr **mindennemű tisztátlanságai** ellen. Az arcz üdeségét, puhaságát egész a késő vénségig megőrzi. Ára egy palaczknak 60 kr.

Dr. RICHTER

bécsi cs. kir. udvari fogorvos kitünő

MENTHIN - FOGPORA.

A legjobb szer a fogak és foghus ápolására.

Egy doboz ára 40 kr.

Kapható :

Bánfalvi Lajos gyógyszer-tárában,
Tabán, II. tized 271 szám.